

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὴ μινονίριε τῶν Περιθίων

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 Ὁ ὕπνρτης ἔκανε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλιση καὶ ἀπευρῆθη. Τότε, γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἡ Σάρρα πήγε καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἀνοίξε ἕνα πλοῖσιο ἐπιπλο καὶ τὸ ἔκανε ἀνω-κάτω ψάχνοντας νὰ θρῆ κάτι στὸ θάβος του. Μέσα στὴν θιά τῆς σκόρπιζε δεξιά κι' ἀριστερά, μαργαριταρένια περιθέραια, διαμαντένια κοσμήματα, χρυσὰ θραχιόλια ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα... Τὰ μάτια τῆς Κουκουβάγιας ἔλαμψαν.

Ἡ Κουκουβάγια εἶχε τὸ μαχαίρι ἐπάνω τῆς... Ἦταν μόνη μὲ τὴν κόμησα Σάρρα... κλειδωμένη, κλειδωμένη μαζί τῆς... Μποροῦσε νὰ φύγει ἐυκολώτατα... ἀσφαλῶστα...

Καὶ μιὰ καταθόνια ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνερωτόμορφου αὐτοῦ τέρατος: νὰ σκοτώσῃ τὴν κόμησα γιὰ νὰ τῆς ἀρπάξῃ ἄλ' αὐτὰ τὰ κοσμήματα ποὺ ἔβλεπε νὰ λάμπουν τόσο προκλητικὰ, μέσα στὴν θῆκη τους...

Μὰ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἐγκλημα τῆς, ἔπρεπε νὰ τραβῆ τὴν πρῶτὴ τὸ μαχαίρι τῆς καὶ νὰ πλησιάσῃ τὴ Σάρρα, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ ὑποψιώσῃ τίποτε...

Ἡ Κουκουβάγια εἶχε ἀρτίως κιάλας νὰ πλησιάσῃ ἡσύρνοντας σαν αἰλουρος περὶ πᾶσι ν' ἀρπάξῃ τὸ θῆμα του, ὅταν ἔξαφνα ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ. Ἡ Σάρρα εἶχε θυγαλεὶ ἀπὸ κάποιο σურτὰ μὴ εἰκόνα, τὴν ὁποία γύρισε κι' ἔβειξε στὴν μέγαλα, λέγοντας:

— Κύτταξε αὐτὴν τὴν εἰκόνα...
 — Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ Σουσοράβια !... Ἡ Κελαιδίωρα !
 — Ἔισα θέβαιη γι' αὐτὸ !...
 — Θέβαιη ; Ὅπως σὲ θέλω καὶ μὲ θέλει... Καὶ σήμερὰ ἀκόμα ἡ Κελαιδίωρα μοιάζει πολὺ μὲ τὴν παλιὰ αὐτὴ φωτογραφία τῆς...

Ἡ Σάρρα δὲν ἔβγαλε καμμιά κραυγὴ χαρᾶς, ὅταν ἄκουσε πῶς ἡ κόρη τῆς ποὺ τὴν νόμιζε πεθαμμένη πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἦταν ζωντανή... Οὐτὲ ἔνοιωσε καμμιά τύψη γιὰ τὸ ὅτι ἡ ἴδια εἶχε ἄβαλε κακούργους τοῦ φουράματος τῆς Κουκουβάγιας καὶ τοῦ Δασκάλου νὰ τὴν ἀπαγάγουν ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Βουκεθάλ, ὅπου τὴν εἶχε στείλει γιὰ ἀσφάλεια ὁ Ροδόλφος, ὁ ὁποῖος ὠστόσο ἀγνοῦσε πῶς εἶνε πατέρα τῆς. Οὐτὲ καν φρόντισε νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶχε ζήσει ἡ κόρη τῆς ὡς τότε... ἡ φιλοδοξία τῆς εἶχε σβύσει πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ κάθε ἔχνος μητρικῆς στοργῆς στὴν καρδιά τῆς.

Ἐτσι, δὲν τὴν χαροποιῶσε τώρα τὸ γεγονός ὅτι ξαναβρίσκει τὴν κόρη τῆς, ἀλλὰ ἡ θέβαιη ἔλιθια τῆς, ὅτι θὰ ἐπραγματοποιεῖται ἐπὶ τέλος τὸ ἀλαστικό ὄνειρο ὀλοκληρῆς τῆς ζωῆς τῆς.

Ὁ Ροδόλφος εἶχε λυπηθῆ τὴν Κελαιδίωρα... καὶ τὴν εἶχε περιμαζέψει χωρὶς νὰ ὑπομιάζεται καν ποιά εἶνε... Ὡ! τί θὰ ἔκανε ἀν μᾶστιν πῶς ἦταν κ' ὀ ρ του !... Δὲν θὰ βιάσασε ἀσφαλῶς ὅτε στιγμή νὰ παντρευθῇ τὴ μητέρα τῆς.

Ἡ Σάρρα ἔβλεπε κιάλας νὰ λάμψῃ μπροστὰ τῆς τὸ θασιλικὸ στέμμα.

Ἡ Κουκουβάγια, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πάψει στὸ μεταξύ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ τραπέζι μ' ἀνεπαισθητὰ θήματα, εἶχε θάλει κάθετα τὸ ἐγχειρίδιό τῆς μέσα στὸ ζεμπιλάκι ποὺ κρατοῦσε, ὡτὼς ὡστε νὰ τὸ ἔχῃ πρόχειρο σὲ κάθε στιγμή.

Δὲν ἀπέειχε πειὰ παρὰ λίγα θήματα ἀπὸ τὴν κόμησα.

— Ἐρεῖς γράμματα ; τὴ ρώτησε ἐκείνη ζαφνικά.

Καὶ σπρώχνοντας πέρα τὸ κουτὶ μὲ τὰ πολυτίμα κοσμήματα, ἀνοίξε μιὰ χαρτοθήκη ποὺ ἦταν μπροστὰ τῆς.

— Ὅχι, κυρὰ μου, δὲν ἔξρω, τῆς ἀπάντησε ἡ Κουκουβάγια.

— Τότε μοῦ ὑπαγορεύεις ἐσὺ καὶ γράφω ἐγώ... Διηγῆσου μοι τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς νέας... πὲς μοι τὰ ὅλα...

Καὶ ἡ Σάρρα, ἀφοῦ κάθισε σὲ μιὰ ἐδρα ποὺ ἦταν μπροστὰ στὸ γραφεῖο, πήρε μιὰ πένα καὶ ἔγνεψε στὴν Κουκουβάγια νὰ πλησιάσῃ...

Τὰ μάτια τῆς γρήσῃ ἔλαμψαν. Τέλος πάντων... σκετόκαν ὀρθα κοντὰ στὴ Σάρρα...

Ἐκείνη, σκυμμένη μπροστὰ, ἐτοιμαζόταν νὰ γράψῃ...

— Θὰ σοῦ διαβάζω ὅσα γράσω, εἶπε στὴν Κουκουβάγια καὶ ἂν κάνω κανένα λάθος, ἐσὺ νὰ

μὲ διορθώσης...

— Ευχαρίστας, κυρὰ μου, ἀπάντησε ἡ Κουκουβάγια, παρακολουθώντας καὶ τὴν ἐλάχιστῃ ἀπ' τις κινήσεις τῆς. Ἐπειτα ἔφερε κρυφὰ τὸ χέρι τῆς μέσα στὸ ζεμπιλάκι τῆς γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ μαχαίρι τῆς.

Καὶ ἡ κόμησα ἄρχισε νὰ γράφῃ: Στάθηκε ὅμως ἄμεσως καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Κουκουβάγια, ἡ ὁποία εἶχε πιάσει κιάλας τὴ λαθὴ τοῦ ἐγχειριδίου τῆς, ρώτησε:

«Ἡ ὑποκαυμένη βιβαῖων...»
 — Ποιὰ ἐποχὴ σοῦ παράδωσαν αὐτὴν τὴν κοπέλλα ;
 — Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827.
 — Καὶ ποῖς σοῦ τὴν ἔδωκε ;
 — Ὁ Πέτρος Τουρνεμιν, ὁ ὁποῖος θρίσκειται τώρα στὸ κἀτεργὸν τοῦ Ροσφόρ... καὶ αὐτὸ πάλι τοῦ τῆς ἔδωκε ἡ κυρὰ Σεραφίνα, ἡ οἰκονόμος τοῦ συμβολαιογράφου...

Ἡ κόμησα ἔγραψε μερικές γραμμὲς καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς.
 «Ἡ ὑποκαυμένη βιβαῖων, ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827, ἔνας ἀνθρώπος ὀνομαζόμενος...»

Ἡ Κουκουβάγια κρατοῦσε τώρα τὸ ἐγχειρίδιό τῆς ὑψωμένο, νὰ τὸ καρφῶσῃ ἀνάμεσα στὸς δύο ὄμους τοῦ θύματός τῆς.

Μὰ ἡ Σάρρα γύρισε καὶ πάλι πρὸς αὐτὴν.
 Ἡ Κουκουβάγια, γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ, στήριξε τὸ ὀπισθιόν χέρι τῆς στὴν ράχι τῆς πολυθρόνας τῆς κομῆσης, καὶ ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν γιὰ ν' ἀκούσῃ θῆεν τί θὰ τῆς ἔλεγε:

— Γιὰς τὸν εἶπες αὐτὸν ποῦ σοῦ παράδωσε τὴ μικρὴ ; τὴν ρώτησε ἡ κόμησα.
 — Πέτρο Τουρνεμιν !
 — Πέτρος Τουρνεμιν, ἔξαναεἶπε ἡ κόμησα, ἐξακολουθώντας νὰ γράφῃ:

«Ὁ Πέτρος Τουρνεμιν λοιπὸν ποὺ θρίσκειται σήμερὰ στὰ κἀτεργὸν τοῦ Ροσφόρ, μετὰ παρῆσεν μιὰ κόρη, τὴν ὁποία εἶχε παρῆλαβε ἀπὸ τὴν ἐκτασίαν τοῦ...»

Μὰ ἡ κόμησα Σάρρα Μὰκ Γκρέγκορ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ Κουκουβάγια, ἀφήνοντας νὰ πέσῃ κάτω τὸ ζεμπιλάκι τῆς, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἀρπάξε μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι τῆς τὴν κόμησα ἀπὸ τὸν ἀνέκταν καὶ κανοντας τὸ πρόσωπό τῆς ν' ἀκοιμήσῃ ἐπάνω στὸ γραφεῖο, θύβισε μὲ τὸ δεξιὸν χέρι τὸ ἐγχειρίδιό τῆς, ἀνάμεσα στὸς δύο τῆς ὄμους...

Τὸ φριχτὸ αὐτὸ ἐγκλημα διαδραματίστηκε μὲ τόση ταχύτητα, ὡστε ἡ κόμησα δὲν πρόφτασε νὰ θυγαλεῖ οὔτε μιὰ κραυγὴ... Ἀπόμεινε μὲ τὸ κεφάλι ἀκοιμημένο ἀπάνω στὸ τραπέζι... Ὁ κοντυλοφόρος εἶχε ἐσφύρει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς...

— Εἶνε ἡ ἴδια μαχαίρα ποὺ κατάφερε κι' ὁ Δάσκαλος στὸν γερωντάκι τῆς ὁδοῦ Ροῦλλ !... εἶπε ἡ τερατώδης γρηὰ ἱκανοποιημένη. Οὔτε ἄγνα δὲν ἔβγαλε... Τελείωσε στὸ πὶ καὶ φί...

Καὶ ἡ Κουκουβάγια, ἀρπάχοντας γρήγορα-γρήγορα τὰ κοσμήματα τοῦ θύματός τῆς, τὰ ἔβριξε μέσα στὸ ζεμπιλάκι τῆς, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι τὸ θῆμα τῆς ἀνέπνευε ἀκόμα...

Κατόπιν ἡ Κουκουβάγια ἐκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ θῆκε ἔξω.

Ὅταν θρέθηκε στὸ δρόμο, πήρε ἕνα ἀμάκι καὶ τράθηξε γιὰ τὸ μαγαζὶ τοῦ Κοκκινόγερη.

Ὅπως ἔξερωμε, ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶν ἐκεῖ ἡ γρηὰ χήρα Γκακιάρ, ὁ Νικόλας, ἡ Πλωσκού καὶ ὁ Τριγλάκης γιὰ νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ ληστέψουν τὴ μείστρα τῶν διαμαντιῶν κυρὰ Ματιέ.

Ζ'
 ΣΤΗΝ «ΑἸΜΑΤΟΣΤΑΛΑΧΤΗ ΚΑΡΔΙΑ»

Εἶνε γνωστὸ στὸς ἀναγνώστας μας τὸ καπλιεῖο τοῦ Κοκκινόγερη ἢ «Αἰματοστάλαχτη Καρδιά», ὅπως τὸ ἔλεγαν:

Καθισμένος στὴ σκάλα τῆς εἰσόδου τοῦ καπλιεῖου, ὁ γιουστὸς τοῦ Κοκκινόγερη, ὁ Στραβοπόδης, περιέμενε τὴν ὀφείη τῶν Γκακιάρ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ, μὲλις θὰ τοὺς ἔβλεπε, τὸν πατέρα του, μ' ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα, γιὰτὶ τὴ στιγμή ἐκείνη

Ἡ Κουκουβάγια προσπαθοῦσε νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὴ Σάρρα.

ο Κοκκινόγερης είχε ιδιαίτερα συνομιλία με κάποιον αστυνομικό, τόν Μπινιόλη.

Ο Μπινιόλης ήταν ένας άντρας σαράντα περίπου χρόνων, δυνατός και γεμάτος, με πρόσωπο κοκκινωπό, ξυρισμένο για να μπορεί να μεταμφωνείται κάθε φορά που ήθελε, με θλέμμα έξυπνο και διαπερατικό. Ο Μπινιόλης έθεωρείτο απ' τους προϊσταμένους του ως ένα από τα καλύτερα λαγωνικά της παρισινής αστυνομίας.

Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν τη συνομιλία του με τον Κοκκινόγερη, η οποία ήταν εξαιρετικού ενδιαφέροντος.

— Ναι, έλεγε ο αστυνομικός. Άκου, Κοκκινόγερη, λένε ότι κάνοντας καταχέρσις της εμπιστοσύνης που η αστυνομία έχει σε σένα, συμμετέχεις στα κακούργηματα μιας συμμορίας επικινδύνων ληστών κι' ότι δίνεις γι' αυτούς ψευτικές πληροφορίες σε μιάς. Κίτταει καλά, Κοκκινόγερη !... Άλλοίμονό σου, αν αυτό είν' αλήθεια !...

— Ω !... τόν έρω πως με κατηγορούν, κύρ-Μπινιόλη ! απάντησε ο Κοκκινόγερης. Έλιτίω όμως ότι σήμερα θα καταλάβης, τέλος πάντων, αν είμαι άξιος της εμπιστοσύνης σας ή όχι...

— Νά ιδουμέ...
— Από ποιά συμπεριφέρονται δεν είμαι άξιος της εμπιστοσύνης σας ; έξακολουθήσε ο Κοκκινόγερης. Ξεχνάτε ότι έγω είν' αστυνομικός τόν Άμθρόση Γκαγιάρ, έναν από τους πιο επικινδύνους κακούργους τού Παρισιού ; Και πού νά δής σήμερα ; Σήμερα θα σε βοηθήσω να πιάσης μονομιάς τόν Τριγλάκη, τή χήρα Γκαγιάρ, τόν γιού της τόν Νικόλα, τή κόρη της Πλωσκού και τήν Κουκουθάγια ; Δεν είνε κυλή ή φουρνιά, έ ;

— Άν τόν καταφέρης αυτό, θα σου χρωστάω μεγάλη χάρη... Ύπάρχουν θέβαια πολλές ύποψιες εναντίον της σπείρας αυτής, μιά δέν υπάρχει καμιά απόδειξι...

— Και τί σκοπεύουν νά κάνουν ;

— Νά ληστέψουν και νά σκοτώσουν τήν κυρά Ματιέ, τή μείτρα τών διαμαντιών... Δέχτικα λοιπόν νά γίνή εδώ ή δουλειά γιά νάμπωρέσης νά τους πιάσης όλους μαζί...
— Άμ ! ο Δάσκαλος, ο τρομερός κακούργος, πού ήταν πάντα με τήν Κουκουθάγια, τί έβγαλε ; ρώτησε ο Μπινιόλης.
— Ο Δάσκαλος ; Έκανε ο Κοκκινόγερης, προσποιούμενος τόν ξεφρισσμένο.
— Ναι. Ένας κακούργος πού ήταν καταδικασμένος σε Ισθμία και δραπετεύσε από τόν κάτεργο τού Ροσφόρ. Μάθαμε τελευταία ότι παραμορφώθηκε γιά νά μή γνωρίζεται... Δεν ξέρεις τίποτε γι' αυτόν ;
— Τίποτε, απάντησε ο Κοκκινόγερης πονηρά.
Έκανε τόν άνήξερο γιάτι ο Δάσκαλος ήταν κλεισμένος μέσα σ' ένα υπόγειο τού καπηλείου του, όπου τόν κρατούσε οgehδόν φυλακισμένο εν συνεινώησει με τήν Κουκουθάγια.
— Ύπάρχουν ένδειξεις ότι αυτός ο Δάσκαλος Έκανε και νέα έγκλήματα, έξακολουθήσε ο αστυνομικός.
— Είνε τώρα ένα-δυό μήνες πού δεν ξέρει κανείς τί απόγινε...
— Είδες λοιπόν ; Λένε ότι φταίς έσύ πού άφησες νά χαθούν τά ίχνη του.
— Πάλι έγω φταίω, κύρ Μπινιόλη !... Πάλι έγω !... Έγω πού θα σου παραδώσω τούς κακούργους σε λίγο... Πλίν από μιά ώρα, θα τους έχης όλους στό χέρι... και χωρίς πολύ κόπο, γιάτι οι τρείς απ' αυτούς είνε γυναίκες... Όσο γιά τόν Τριγλάκη και τόν Νικόλα, αυτοί είνε θηριά, θέβαια, αλλά είνε δειλοί μπρός στόν κίνδυνο...
— Έννοια σου και θα τους κάνω άρνάκια !, έλεπε ο Μπινιόλης μισανόητος τόν μανδύη του και δείχνοντας τά στόματα δυό πιστολιών.
— Καλό θα ήταν νά έχης και δυό ανθρώπους μαζί σου, γιάτι όσο δειλοί κι' αν είνε, άμα ιδούν τόν κίνδυνο, γίνονται σκυλλιά.
— Τότε θα βάλω δυό ανθρώπους μου στη σάλλα πού είνε πλάι στην κάμαρη, όπου θα καθήη ή μεσίτρα... Μόλις ακούσω τήν παρακμηρή φωνή, θα παρουσιαστώ άμέσως στην μιά πόρτα κι' οι άνθρωποι μου στην άλλη.
— Έτοιμάσου λοιπόν, κύρ Μπινιόλη, γιάτι δεν θ' άργήσουν νά φανούν...
— Έστα... Πηγαίνω νά φέρω τούς ανθρώπους μου... Φτάνει νά μνή πάνω οι κόποι μου χαμένοι κι' αυτήν τήν φορά...
Ένα συνθηματικό σφύριγμα τού Στραβοπόδη άκούστηκε τήν στιγμή εκείνη. Ο Κοκκινόγερης πλησίασε στό παράθυρο πού

έβλεπε έξω γιά νά ιδή ποιός έρχόταν.
— Νά ! έλεπε. Έρχεται κιόλας ή Κουκουθάγια. Με πιστεύεις τώρα, κύρ Μπινιόλη ;
— Ναι... ναι... Καλή άρχή... Έγω πηγαίνω νά έτοιμαστώ... Και θγήκε από μιά πλαγιή πόρτα.

Μόλις ή Κουκουθάγια μπήκε στό πανδοχείο της «Αίματοστάλαχτης Καρδιάς», βλέποντας τόν Στραβοπόδη μπροστά της, τόν ρώτησε:
— Πού είνε αυτός ο κατεργάρης ο πατέρας σου ;
— Είνε μέσα... Θέλεις νά πάω νά τόν φωνάξω ;
— Όχι... Ήρθαν οι Γκαγιάρ ;
— Άκόμα.
— Τότε προφταίνω μιά στιγμή νά κατέβω στό υπόγειο γιά νά ιδώ τόν Δάσκαλο... Άναψε ένα κερι κι' έλα νά μου φέξης νά κατέβω και νά με βοηθήσης ν' άνοιξω τήν πόρτα, έπειδή θέλει πολύ δύναμη και δεν θά μωρέσω μόνη μου.
— Έπειτα από μιά στιγμή, ή Κουκουθάγια άκολουθούσε στό υπόγειο τόν Στραβοπόδη, ο οποίος κρατούσε ένα άναμένο κερι.

Μόλις έφτασαν στό τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας, πού ώδηγούσε σ' αυτό, ο Στραβοπόδης φάνηκε σάν νά δίσταζε ν' άκολουθήση τή μέγαυρα.

— Έ, σκυλλί τής σκύλλας ! τού έλεπε αυτή. Γιατί στάθηκες, τί τρέχει ;
— Είνε σκοτάδι πολύ... Φοβάμαι... Έγω σ' έφερα ως εδώ... Πάρε τώρα έσύ τόν κερι κι' έμπα μόνη σου...
— Και τήν πόρτα, μωρέ παρλιάρη, και τήν πόρτα θα μωρέσω νά τήν άνοιξω μόνη μου ; Έμπρός, σου έπια !...

— Φοβάμαι...
— Θα σου ξεριζώσω τ' αυτιά, κακορίζικο !
— Αφού με φοβερίζεις, φεύγω κι' έγω...
Κι' ο Στραβοπόδης έκανε μερικά θήματα πίσω...
Η Κουκουθάγια τότε συγκράτησε τόν θυμό της και τού έπτε:
— Άκουσε... Άν κάνης ότι θα σου πώ, θα σου δώσω κάτι...
— Άν είν' έτσι, απάντησε ο Στραβοπόδης πλησιάζοντας πάλι, έννοια...
— Έλα λοιπόν γιάτι διάζομαι...
— Θάρρω, αλλά με τή συμφωνία ότι θα μ' άφήσης νά κάνω και πάλι τόν Δάσκαλο νά σκυλλιάση...
— Όχι σήμερα... άλλη φορά... σήμερα έγω δουλειά... διάζομαι.
— Τότε γιάτι κατέθηκες νά τόν ιδής ;...
— Αυτό είνε άλλο ζήτημα...
Έλα. Οι Γκαγιάρ θα ήρθαν άπάνω και θέλω νά τους μιλήσω... Κάνε ότι σου λέω και δεν θα μετανιώσης. Έλα !
— Βλέπεις, Κουκουθάγια, τί άγάπη πού σου έχω ; Ότι κι' αν μου πής, τόν κάνω... έλεπε ο Στραβοπόδης προχωρώντας άρ-

Η Κουκουθάγια είχε σφύρι τόν έγχειρίδιον...

γιά πρός τήν πόρτα.
Όταν έφτασε μπροστά σ' αυτήν, κατάρθρωσε με μεγάλη δυσκολία νά τήν άνοιξη. Μιά θραεία άναθυμιάσις ξεχύθηκε τότε απ' τόν θεοσκότεινο έκείνο υπόγειο.
Τόν κερι πού ο Στραβοπόδης τόν είχε αποθέσει κάτω, έξηνε ένα πένθιμο φώς στα σκαλοπάτια της πέτρινης σκάλας πού άρχιζε από τήν πόρτα. Συγχρόνως ένας θρυγητός άκούστηκε από τή θέση τού υπογείου.
— Ά ! Έκανε σαρκαστικά ή Κουκουθάγια. Είν' ή Κουκουθάγια πού λέει τήν καλημέρα στή μαμά της.
Και κατεβαίνοντας μερικές σκάλες, έκρυψε τόν ζεμπιλάκι της με τά κοσμηματα σε μιά σκεπτινή γωνία.
— Πεινώ ! φώναξε ο Δάσκαλος με μανία. Ζητούνε νά μ' άφήσουν νά ψωφήσω τής πείνας σάν σκυλλί.
— Πεινάς, μωρέ ; Τί λές ; Τού άποκοιθήθηκε ή Κουκουθάγια καγαζώντας. Βούζε τόν δάχτυλό σου, άφρο πεινάς...
Άκούστηκε τότε ο θόρυθος μιάς άλυσιδας.
— Πρόσεχε ! Πρόσεχε γιάτι θα κάνης πάλι κυκό στό πόδι σου ! φώναξε ο Στραβοπόδης ειρωνικά Πρόσεχε, πατέρα !...
— Καλά σου λέει τόν παιδί ! Κάθισε ήσυχα, φουρλίη μου ! φώναξε ή μέγαυρα. Η άλυσιδα είνε πολύ γερή... Είνε από τού γέρω Μικού, κι' αυτός δεν έχει άσπια πράγματα... Έσύ φταίς ! Ποιός σου έλεπε ν' άφήσης νά σε δέσουν από τόν πιδάρι τήν ώρα πού κοιμόσουν και νά σε κατέθασουν έδώ κάτω... Ά ! πιληόγερε... (Άκολουθεί)